خبر

احضاری که ممکن است به استعفا ختم شود

● به‌دنبال اتفاق‌های رخ‌داده برای محمدرضا داورزنی که منجر به احضارش از سوی نهادهای نظارتی شد، احتمال کناره‌گیری او از مسئولیتی که در وزارت ورزش دارد، تقویت شده است.به گزارش مهر، کناره‌گیری محمدرضا داورزنی از مهم‌ترین معاونت وزارت ورزش، موضوع جدیدی نیست؛ اما اتفاق‌های اخیری که برای او رخ داده، باعث بازگشایی دوباره پرونده مربوط به آن شده است. این معاون وزیر ورزش، چندی پیش بنا بر دلایلی نامشخص از سوی مراجع نظارتی احضار شد. اگرچه نتیجه این احضار مانند دلیل آن به صورت دقیق مشخص نشد؛ اما همین مسئله کناره‌گیری او را از معاونت کلیدی وزارت ورزش محتمل‌تر کرده است. این در حالی است که در ماه‌های گذشته و بعد از اجرای قانون منع به‌کارگیری بازنشسته‌ها در فدراسیون والیبال که منجر به کناررفتن زودهنگام احمد ضیایی از ریاست این فدراسیون شد نیز صحبت‌هایی مبنی بر استعفای داورزنی از وزارت ورزش به دلیل ورود دوباره به والیبال مطرح شده بود. حالا با اتفاق‌های رخ‌داده، احتمال اتخاذ چنین تصمیمی از سوی او پررنگ‌تر شده؛ به‌ویژه آنکه آغاز پروسه انتخابات فدراسیون والیبال نیز در دستور کار وزارت ورزش قرار گرفته است.طبق اعلام وزارت ورزش، قرار است از هفتم مرداد ثبت‌نام کاندیداهای ریاست در فدراسیون والیبال آغاز شود. داورزنی تجربه ۱۰ سال ریاست در این فدراسیون را دارد که با اتفاقات مهمی مانند اولین حضور در لیگ جهانی، ورود به المپیک بعد از ۵۲ سال و البته اولین قهرمانی در آسیا همراه بود.با این پیشینه مدیریتی و البته مسئولیت‌هایی که داورزنی در والیبال آسیا و جهان دارد و به‌خصوص اتفاق‌های اخیر، بعید نیست او برای بازگشت به مسئولیت قبلی خود مصمم‌تر شده باشد.محمدرضا داورزنی بهمن سال ۹۵ با حکم مسعود سلطانی‌فر، به‌جای نصرالله سجادی به سمت معاون توسعه ورزش قهرمانی و حرفه‌ای وزارت ورزش منصوب شد.او پیش از ورود به وزارت ورزش، ۱۰ سال (از سال ۱۳۸۵) ریاست فدراسیون والیبال را عهده‌دار بود؛ ضمن اینکه هم‌زمان با معاونت وزارت ورزش، برای یک سال نیز سرپرستی فدراسیون والیبال را بر عهده داشت تا دی ۹۶ که انتخابات این فدراسیون برگزار و احمد ضیایی با اکثریت آرا به‌عنوان رئیس انتخاب شد.محمدرضا داورزنی با وجود دوری سه‌ساله از مدیریت والیبال، همچنان عضو هیئت‌رئیسه کنفدراسیون والیبال آسیا و فدراسیون جهانی این رشته است.

عکس: کیانوش محبیان، ایلنا

تعریف و تمجید ایتالیایی‌ها از بیرانوند ادامه دارد

چوپان گله باش نه دروازه‌بان

روزنامه «توتواسپرت»، چاپ تورین، دست از سر علیرضا بیرانوند برنمی‌دارد. این نشریه ایتالیایی که به‌تازگی ارتباطاتش با فابیو اسگوئرزو، مدیر برنامه‌های بیرانوند زیاد شده، روز گذشته دوباره گزارشی مفصل درباره دروازه‌بان شماره یک تیم ملی ایران کار کرده که برخلاف تیترش که یک نقل‌قول از بیرانوند است(آرزو دارم در دربی تورین مقابل کریستیانو بازی کنم) بیشتر به زندگی شخصی این بازیکن پرداخته است. بیرانوند از زمانی که با فابیو همکاری را شروع کرده با پیشنهادهای خارجی روبه‌رو شده و حالا هم همین ایجنت ایتالیایی رزومه‌اش را برای سه تیم کالیاری، آتالانتا و البته تورینو فرستاده و امیدوار است یکی از آنها به جذب بیرانوند علاقه نشان بدهند. هرچند طبق گزارش‌هایی که در توتواسپرت منتشر می‌شود، انگار بخت تورینو برای جذب این دروازه‌بان به‌عنوان یار ذخیره بیش از بقیه تیم‌ها است. این روزنامه به نقل از مدیر برنامه‌های بیرانوند در گزارشی مفصل سری به دوران کودکی «بیرو» زده و از سختی‌هایی که در دوران نوجوانی داشته، گزارش تهیه کرده است. در بخشی از این مطلب آمده است: «بیرانوند به این باور رسیده که بدون سختی کشیدن به چیزی که می‌خواهد، نمی‌رسد. البته او در تمام زندگی‌اش به این موضوع باور داشته است؛ چون خودش مسیر بسیار سختی را سپری کرده است. بااین‌حال یک عمر جنگید تا به چیزی که می‌خواهد برسد؛ فوتبالیست‌شدن. برخلاف خواسته او پدرش نمی‌خواست علیرضا دروازه‌بان شود و سراغ فوتبال برود؛ پدر می‌خواست او یک چوپان شود و با پرتاب سنگ‌های بلند مانع از این شود که گوسفندان از گله جدا شوند. البته پرتاب سنگ علیرضا فقط مربوط به زمان چوپانی‌اش نمی‌شد؛ چون او در بازی «دال‌پران»، یکی از بازی‌های سنتی ایرانی‌ها هم تبحر خاصی دارد. چه کسی خبر داشت که همان سنگ‌پرانی‌ها قرار است در آینده برایش تبدیل به یک تبحر ویژه شود؛ به‌طوری‌که این روزها می‌تواند با پرتاب دست توپ را ۷۰ متر در زمین جلو بیندازد! علیرضا، زمانی که بچه بود به دستکش دروازه‌بانی که تازه به دست آورده بود خیلی دل خوش کرده بود. او این دستکش را دوست داشت و به آن افتخار می‌کرد. بااین‌حال یک روز که از سر تمرین برگشت، متوجه شد که پدرش با قیچی دستکش‌های دروازه‌بانی‌اش را پاره کرده است. پدر که می‌دانست علیرضا پولی برای خریدن یک دستکش دیگر ندارد، امید زیادی داشت پسر قید فوتبال را بزند و همچنان به کار چوپانی ادامه دهد. ولی در آن زمان بیرانوند نه‌تنها فوتبال را کنار نگذاشت بلکه مصمم‌تر از قبل هم شد. او می‌خواست جلوی چنین مشکلی را بگیرد. چه مشکلی بزرگ‌تر از اینکه یک پسر ۱۲ساله بدون اینکه به خانواده‌اش اطلاع دهد، سوار اتوبوس شود و به سمت پایتخت حرکت کند؟ به سمت تهران؛ ولی آیا تهران برای او حکم سرزمین موعود را داشت؟ علیرضا به تهران رسید و آنجا بود که مجبور شد هزار مشکل را برطرف کند. او مجبور بود شب‌ها در خیابان، مقابل جایی که برای تمرین فوتبال می‌رفت بخوابد. ابتدا بخشی از زندگی‌اش را با سکه‌هایی که شب‌ها عابران برایش می‌گذاشتند، سپری می‌کرد ولی بعدها به سراغ کارهای جدی‌تری رفت. او با کار در یک خشک‌شویی شروع کرد و بعدها به کار در کارواش، پیتزافروشی و شستن ماشین‌ها در خیابان‌های تهران روی آورد تا اموراتش را بگذراند. همه این کارها را بین زمان تمرین‌های روزانه‌اش انجام می‌داد. او این سختی‌ها را به جان خرید تا اینکه بالاخره به چیزی که عاشقش بود، رسید و سرانجام توانست با باشگاه نفت تهران قرارداد ببندد. بعد در سال ۲۰۱۶، او راهی پرسپولیس، معروف‌ترین باشگاه ایران شد و سپس رؤیای بازی برای تیم ملی برایش برآورده شد. در سال ۲۰۱۸ هم که آن صحنه مشهور مهار پنالتی کریس رونالدو در جام جهانی را رقم زد تا خودش را به دنیا معرفی کند.

محبوب‌تر از دوناروما

بیرانوند اگرچه با دو میلیون و ۲۰۰ هزار فالوئر در اینستاگرام اختلاف فاحشی با کریس رونالدو و ۱۷۶ میلیون فالوئرش دارد ولی همین حالا بالاتر از دوناروما، دروازه‌بان تیم ملی ایتالیا با یک میلیون و ۷۰۰ هزار فالوئر ایستاده که نشان می‌دهد او چقدر در ایران محبوبیت دارد. حالا او می‌خواهد پا را فراتر از مرزهای کشورش بگذارد و به لیگ ایتالیا بیاید. البته علیرضا اولین ایرانی‌ای نخواهد بود که در ایتالیا بازی می‌کند. رحمان رضایی را به‌خاطر دارید؟ مدافع خوب تیم پروجا، مسینه و لیورنو. بااین‌حال شرایط برای بیرانوند باز هم متفاوت است؛ چون فقط کافی است به فروش پیراهن این دروازه‌بان در بین طرفدارانش در ایران فکر کرد که خودش می‌تواند بخش مهمی از این ترانسفر احتمالی را توجیه کند. از این موارد گذشته او قیمتی هم ندارد؛ بند فسخ قراردادش با پرسپولیس فقط با پرداخت ۶۰۰ هزار یورو آزاد می‌شود؛ رقمی که برای هیچ تیمی در اروپا زیاد نیست.

دروازه‌بان شماره ۲

بیرانوند پذیرفته که در لیگ ایتالیا دروازه‌بان شماره ۲ باشد؛ او آن‌قدر در زندگی‌اش سختی کشیده است که از شماره دو بودن هراسی نداشته باشد. میل به پیشرفت و علاقه‌اش به مبارزه‌کردن آن‌قدر زیاد است که از تک‌فرصت‌ها استفاده کند و مهارت‌هایش را نشان دهد. شاید در پیوستن به تیم‌های ایتالیایی فرصتی که به او برای بازی در جام حذفی داده می‌شود، کافی باشد تا علیرضا نشان دهد چه دروازه‌بان باکیفیتی است.

شاید بعد از پارالمپیک خداحافظی کنم

سیامند رحمان: حساب مدال‌هایم از دستم در رفته است

هنوز خستگی راه از تنش در نرفته، اما مثل همیشه، پرانرژی و بانشاط جواب تلفنش را می‌دهد. مشابهش در ورزش ایران خیلی کم است؛ از هر نظر که بگویی. بیشتر از هر چیز اخلاق خوش و خنده‌های شیرین بی‌امانش است که او را به یک چهره دوست‌داشتنی در ورزش ایران تبدیل کرده. او کسی نیست جز سیامند رحمان؛ مردی با رکوردهای باورنکردنی. اسطوره وزنه‌برداری معلولان دنیا باز هم با مدال طلا از مسابقات جهانی برگشته است. این‌قدر آمار قهرمانی‌هایش زیاد است که وقتی از او می‌پرسم، این چندمین مدال طلایت است، با همان ادبیات ساده‌اش می‌گوید: «به‌خدا نمی‌دانم. مهم این است که پرچم وزنه‌برداری ایران در دنیا بالاست. خدا را شکر مسابقات خوبی بود. اینجا هم اول شدم. آقای پورمیرزایی هم که دیگر نماینده کشورمان در این رقابت‌ها بود، بعد از من دوم شد. ما حالاحالاها حرف برای گفتن داریم. وزنه‌برداری معلولان ایران نه‌تنها در دسته فوق‌سنگین، بلکه در همه دسته‌ها قدرت بزرگی در دنیاست. درکل مسابقات خوبی بود. چون انتخابی بازی‌های پارالمپیک ۲۰۲۰ توکیو بود و امتیازش بالا بود، همه کشورها با نفرات اصلی و آمادگی آمده بودند. انشاءالله تا بازی‌های پارالمپیک که سال آینده است، یک مسابقه دیگر بدهیم (فروردین‌ماه ۹۰) کار تمام است و می‌رویم توکیو».رکورددار دسته فوق‌سنگین وزنه‌برداری معلولان جهان در حالی در هر مسابقه‌ای که حاضر شده با رکوردهای بی‌نظیرش همه را شگفت‌زده کرده که این حرکت او برای همه یک عادت بوده و انگار محکوم به رکوردزدن است. او در مسابقات جهانی ۲۰۱۹ قزاقستان با مهار وزنه ۲۶۵ کیلوگرمی به قهرمانی رسید و رکورد بالایی را ثبت نکرد. این موضوع نه‌تنها در رسانه‌های داخلی، بلکه در رسانه‌های خارجی، از جمله سایت کمیته بین‌المللی پارالمپیک هم بازتاب گسترده‌ای داشت. در خبرها این‌طور عنوان شد که سیامند به دلیل مصدومیت نتوانسته رکوردهای بالایی را ثبت کند. این موضوع تا حدودی باعث تکدر وزنه‌بردار اشنویه‌ای شده است: «رکوردنزدن من ربطی به آسیب‌دیدگی ندارد. من اصلا مصدومیتی ندارم. من تابع کادر فنی هستم و هرچه آنها بگویند انجام می‌دهم. اعتقاد کادر فنی بر این بود که من فشار زیادی به خودم نیاورم و رکوردزدن را برای پارالمپیک ۲۰۲۰ بگذارم. من با وجود اینکه به‌خاطر عمل لوزه یک ماه درگیر درمان بودم، اما خودم را به تمرینات رساندم. نمی‌دانم چرا برخی‌ها نسنجیده حرف می‌زنند». رحمان که دو حضور تاریخی در بازی‌های پارالمپیک ۲۰۱۲ لندن و ۲۰۱۶ ریودوژانیرو داشته و در هر دوی این بازی‌ها رکورد زده، در پارالمپیک توکیو هم به دنبال ثبت یک اتفاق شگفت‌انگیز دیگر است. دستان پرتوان او این‌بار می‌خواهند وزنه‌ای بیشتر از ۳۱۰ کیلوگرم را بلند کنند: «من دلم می‌خواهد در اوج از ورزش حرفه‌ای خداحافظی کنم. شاید بعد از پارالمپیک تصمیم به خداحافظی بگیرم. تمام هدف و برنامه‌ام این است که در توکیو هم یک رکورد خوب برای مردم کشورم به یادگار بگذارم. من در تمرینات بیشتر از ۳۱۰ کیلوگرم را هم زده‌ام. امیدوارم که تا سال آینده همه‌چیز خوب پیش برود. من همیشه گفته‌ام اگر حتی در تیم ملی جوانان هم کسی بیاید و ۲۰ کیلو کمتر

از رکوردهای من را بزند، جا را خالی می‌کنم و می‌روم. برنامه‌ام این است که بعد از توکیو وزنم را پایین بیاورم. اگر شد که کار را ادامه می‌دهم، در غیر این صورت فکر نمی‌کنم باشم». سیامند که با کمترین امکانات و محدودیت‌ها از درون شهرستانی کوچک، خودش را به این نقطه رساند، دلش می‌خواهد بعد از رفتنش از تیم ملی شرایطی را برای استعدادهای شهرش مهیا کند تا زودتر مسیر ورزش قهرمانی را طی کنند: «وقتی می‌بینم که بچه‌های استانم یا سایر نوجوانانی که به ورزش علاقه‌مند هستند در اینستاگرام برایم پیام می‌گذارند و می‌خواهند کمکشان کنم، خیلی لذت می‌برم. من نه‌تنها برای معلولان، بلکه برای افراد سالم هم می‌خواهم شرایطی فراهم کنم تا ورزش حرفه‌ای کنند. اگر خدا بخواهد می‌خواهم در اشنویه یک مجموعه ورزشی راه‌اندازی کنم که همه جوانان از آن استفاده کنند». سیامند رحمان چند روز دیگر به‌عنوان میهمان ویژه راهی توکیو میزبان بازی‌های پارالمپیک۲۰۲۰ توکیو می‌شود تا در فاصله یک سال مانده به برگزاری بزرگ‌ترین رویداد ورزشی معلولان دنیا در جریان برنامه‌های فرهنگی و اجرائی این بازی‌ها باشد.

فوتبال

از دایی تا طارمی

● به گزارش وب‌سایت نود، حضور در لیگ‌های عربی اکثر مواقع با شکست فنی برای بازیکنان ایرانی همراه بوده و فقط دستاورد مالی برای آنها داشته است. در دو دهه گذشته بسیاری از بازیکنان ایرانی که برای پول به این لیگ‌ها رفتند، با افت شدید در بازی خود روبه‌رو شده و نتوانستند بعد از حضور در لیگ‌های امارات و قطر به پیشرفت خود ادامه دهند و به‌عنوان لژیونر راهی فوتبال اروپا شوند. باوجوداین چند بازیکن ایرانی هم بودند که حضور در این لیگ‌ها برای آنها سکوی پرتاب شده و توانستند در اروپا لژیونر شوند. به بهانه رفتن مهدی طارمی از الغرافه قطر به باشگاه ریو آوه پرتغال، چند انتقال خوب بازیکنان ایرانی از لیگ‌های عربی به اروپا را مرور کرده‌ایم.

از قطر به آلمان: علی دایی بدون‌شک یکی از بهترین مهاجمان تاریخ فوتبال قاره کهن است. دایی برای رسیدن به فوتبال اروپا، رفتن از راه لیگ‌های کشورهای عربی را انتخاب کرد. او بعد از بازی مقابل آلیمای قزاقستان بود که پرسپولیس را ترک کرد و در شهریور ۱۳۷۵ راهی السد قطر شد. او بعد از یک فصل حضور در این تیم موفق شد لژیونر فوتبال ایران در اروپا شود. آرمینیا بیله‌فلد اولین باشگاه علی دایی در اروپا بود. این باشگاه آلمانی قبل از جام جهانی ۱۹۹۸ فرانسه دو بازیکن ایرانی علی دایی از السد قطر و کریم باقری از پرسپولیس را به خدمت گرفت. با وجود اینکه در پایان فصل بیله‌فلد به دسته پایین‌تر سقوط کرد؛ اما حضور در این تیم سکوی پرتاب مهاجم گل‌زن تیم ملی شد و او از این تیم توانست خود را به بهترین تیم آلمان، بایرن مونیخ، برساند و در دومین فصل حضورش در آلمان در جمع باواریایی‌ها توپ بزند.

سومین ایرانی بایرن: علی کریمی بعد از درخشش در پرسپولیس با وجود پیشنهادهای متعددی که داشت، ترجیح داد لیگ امارات و باشگاه الاهلی را برای ادامه فوتبال خود انتخاب کند. کریمی در الاهلی ستاره تیمش شد و همراه با این تیم جام حذفی امارات را کسب کرد. با وجود اینکه کریمی هیچ‌وقت نتوانست قهرمانی در لیگ امارات را همراه با هم‌تیمی‌های خود به دست آورد؛ اما بازیکن محبوبی در این کشور بود و توانست در یک فصل بهترین بازیکن خارجی لیگ امارات و در فصل دیگر بهترین بازیکن لیگ شود. کریمی که دو قهرمانی در جام حذفی امارات همراه با الاهلی داشت، بعد از درخشش در این تیم با پیشنهاد بهترین تیم آلمان، بایرن مونیخ، روبه‌رو شد. او که موفق شده بود بهترین بازیکن سال قاره آسیا هم شود، در نهایت به‌عنوان اولین خرید بایرن در فصل ۲۰۰۵-۲۰۰۶ معرفی شد تا او هم مانند دایی موفق شود با حضور در لیگ کشورهای عربی راهی آلمان شود.

از شارجه به پامپلونا: جواد نکونام با عملکرد خوبی که در پاس داشت، با پیشنهادهای خوب خارجی روبه‌رو شد. کایزرسلاترن آلمان یکی از تیم‌هایی بود که پیشنهاد خود را به مسئولان پاس تهران داد؛ اما پاسی‌ها اجازه حضور این هافبک باهوش فوتبال ایران در این تیم را ندادند و نکونام راهی لیگ امارات شد. الوحده اولین تیم نکونام در امارات بود. نکونام که کلا نیم‌فصل در امارات و در دو تیم الوحده و الشارجه بازی کرد، با عملکرد مقبول در جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان راهی فوتبال اروپا شد. او بعد از نیم‌فصل حضور در امارات راهی شهر پامپلونا و تیم اوساسونا شد. این تیم اسپانیایی تنها تیمی در قاره سبز است که کاپیتان اسبق تیم ملی در آن بازی کرده است.

باز هم امارات، باز هم اسپانیا: مسعود شجاعی با درخشش در باشگاه سایپا لژیونر شد. او در فصل ۲۰۰۶-۲۰۰۷ بود که راهی لیگ امارات شد. شجاعی همان تیمی را انتخاب کرد که جواد نکونام از بازی در آن راهی فوتبال اروپا شد. هافبک خلاق تیم ملی بعد از دو فصل حضور در الشارجه، هم‌بازی نکونام در اسپانیا شد و به تیم اوساسونا پیوست تا او هم از حضور در لیگ کشورهای عربی پیشرفت کند و در اروپا لژیونر شود. شجاعی که از لیگ امارات به لالیگای اسپانیا رسید، تنها بازیکن ایرانی‌ای است که حضور در سه دوره از رقابت‌های جام جهانی را در کارنامه دارد.

کشتی

طلای المپیک لندن در انتظار کمیل قاسمی

● با مثبت‌شدن دوپینگ آرتور تایمازوف ازبکستانی در المپیک ۲۰۱۲ لندن، کمیل قاسمی در آستانه دریافت طلای المپیک قرار گرفته است. آرتور تایمازوف، کشتی‌گیر نامدار ازبکستان که پیش از این مدال طلایش در المپیک پکن به دلیل مثبت‌شدن تست دوپینگ پس گرفته شده بود، نمونه دوپینگش در المپیک ۲۰۱۲ لندن نیز پس از چندسال مجددا آزمایش شده که این نمونه هم مثبت اعلام شده است. به‌این‌ترتیب مدال طلای او در المپیک ۲۰۱۲ لندن نیز پس گرفته خواهد شد. پیش از این، تست داوید مودزامانشویلی، کشتی‌گیر گرجستانی که نایب‌قهرمان المپیک لندن شده بود نیز مثبت اعلام شده بود و به‌این‌ترتیب قاعدتا باید مدال طلای المپیک به کمیل قاسمی از ایران و مدال نقره المپیک به بلال ماخوف از روسیه برسد، چراکه قاسمی کشتی‌گیر بازنده تایمازوف به حساب می‌آید و به‌این‌ترتیب با حذف تایمازوف، ملی‌پوش سنگین‌وزن ایران جای او را در رده نخست المپیک می‌گیرد. البته هنوز اتحادیه جهانی کشتی و کمیته بین‌المللی المپیک رسما مدال طلای قاسمی را اعلام نکرده‌اند و این موضوع فرایندی طولانی دارد.